

[Carl Petersen.]

millioner kroner, der her foreslås stillet til rådighed, kan jeg i hvert tilfælde slå fast, at man ikke er gået frem efter dette princip. Man skal være blevet enig om, at der for det første skal ydes 800 kr. til hver af de ejendomme, som har en arealstørrelse på indtil 30 ha; så skal der vist være noget med en bestemmelse om, at beløbet kun skal gives til dem, der driver landbrug som hovederhverv. Det vil nok være klogt. Jeg forudsætter et ikke lille arbejde med at finde frem til denne kategori. Men altså: enten landmanden bestiller noget eller ej, enten han duer til at være landmand eller ej — værsgo' 800 kr. på bordet. Det er dårlig planøkonomi, for selv om der ikke er mange af den type landmænd, jeg her nævnedes, så findes de, og jeg kan forsikre om, at de vil være i selvsamme situation til næste år, hvis den ikke er værre.

For det andet skulle der ydes 80 kr. pr. ko; det skulle den landmand have, som har køer, hvad enten de overhovedet ikke maler, malker lidt eller malker meget. Det er dårlig planøkonomi.

Endvidere skulle der være tale om at benytte en del af beløbet til at billiggøre den kunstgødning, der købes; det vil sige, at man her giver støtten en sådan form, at man formindsker driftsudgifterne. Det anser jeg for at være god planøkonomi.

Lad mig fortsætte med et eksempel fra kornlovens område. Til trods for advarsler, ikke mindst fra mig i de sidste tre års ordførertaler fra dette sted, om ikke at forøge dyrkningen af rug har man alligevel fortsat med at udvide arealerne, så at der må regnes med, at der for det kommende høstår bliver et overskud af rug ud over det, der skal bruges til brødfremstilling, på 250 000 tons ved 100 pct.s indmaling, eller 2½ mill. tdr. Disse 2½ mill. tdr. afleveres til en pris af 47 kr. plus lagerleje, 80 øre pr. måned. Det vil sige, at hvis afleveringen sker i december måned, koster denne rug 50 kr. pr. 100 kg, og så begynder man at handle efter princippet i Eberød Bank. Det foregår på følgende måde: landmanden transporterer så og så mange tønder rug til købmanden og forlanger den i kornloven fastsatte pris. Skal vi sige for at illustrere tilfældet, at landmanden har 20 tdr. rug på sin vogn. Han har derefter krav på

1 000 kr. Beholdningen til brødfremstilling er dækket, og købmanden har fået ret til at sælge til foderbrug til den pris, der er aftalt med ministeren. Landmanden, der kommer med rugen, vil gerne have rug til foder, og det er da naturligt, at han spørger, hvad rug koster til dette brug. Svaret ville i år have været, hvis handelen var foregået på Sjælland, at prisen var 31 kr. plus omkostninger. Købmanden beder landmanden vente lidt, imens han får blandet et rødt denatureringsmiddel eller -pulver i landmandens afleverede rug, for så kan han tage sin egen rug med hjem igen og få 18-19 kr. i lommen for hver 100 kg, han afleverer. Det kalder jeg dårlig planøkonomi.

Der findes en bestemmelse i kornloven, hvorefter basisprisen for indført korn skal sættes ned, hvis prisen på bacon går ned under et bestemt tal. Hvordan virker en sådan bestemmelse i praksis? At prisen på bacon stort set er bestemt af udbud og efterspørgsel, kan vi vel ikke være uenige om. Vi må derfor regne med, at lav baconpris betyder et overfyldt marked. Den medicin, man så vil anvende, er at gøre kornet billigere, så at det endnu en periode kan betale sig for den enkelte landmand at øge produktionen til det i forvejen overfyldte marked for derigennem at trykke prisen yderligere. Det kalder jeg også for dårlig planøkonomi. Det er jo muligt, at der sidst på året 1961 kan ventes en mere økonomisk mærkbar illustration af dette spørgsmål end det, jeg har givet udtryk for ved denne lejlighed; ellers kan man se på tællingerne af svinene den sidste periode; de er ret belærende.

Vi ofrer hvert år millionbeløb på oprettelse af såkaldte husmandsbrug, og så sker det — i stor udstrækning i hvert fald — at vedkommende landmand søger beskæftigelse ved siden af, altså uden for det hjem, der er givet tilskud og billige lån til — og det er forståeligt, at de mennesker gør det, hvis der kan skaffes flere penge ad den vej. Men så har vi set det, at de også i stort tal ønsker at være med til at etablere strejke som et politisk pressionsmiddel over for regeringen og ikke alene over for regeringen, men over for det høje folketing. Mon så ikke dette bærer en ved at være fuldt? Mon ikke de ting, jeg her har nævnt, kunne give landbrugets ledende folk anledning til